

הלוות תפין סימן לג

לג דין תקוני תפליין ודין הרצונות, וכו' ה' סעיפים:

א *אמ (א) נתקלקל עור של שני בתיים (ב) מטבח הרואה (ג) זה אצל זה, אם הפטלן (ד) ישנים פסולים ואם הם (ה) חדים בשרים, כל זמן שעור מוושב הבתים (ו) [ו] (ז) קנים: הגה גם מטבחים צריכין להיות קניים אלא שנתקרעו קצת (כ''). ומש אולרים להפה, בישנים בשרים ובחדשים פסולים (רש"י והרא"ש), גראה לוי רשות מהמייר (ז) לפטל בשנוקם: אין אלו הם ברושים? כל זמן שאם קורי מושכים או הם ברוצועות (ח) הבטה מתחפשט (ט) ונפתח, נקרא חדר, אם אין נפתח, נקרא ישן. ואם נתקלקלו שנינים זה שלא בוגר זה, (ט) ראנון (ט) ושלישי בשרים אפלו הם ישנים. ואם נתקלקלו (ו) שלשה בתיים, (זא) בכל ענן (ז) פסילים: **ב** יאם נבקשנו תפירות הפטלן, (זב) *לקרמם"ס אם קרי שתי הפתירות זו בצד זו, או שנפסקו שלש הפתירות אפלו (זג) זו שלא בוגר זו, הרי אלו פסולים. במה דברים אמורים בישנים, אבל בחדים פל זמן

באר חיטב

(ה) קיימ. עבה"ט. ובשות' פנויו שחלק אחד סיכון י תפקיד | בפרלמנט של י"ד (ה) קיימ. ר"ל ההתורא, אבל כב"י פרש ל"ג קיימנו לו מර דכני ישיקיה שלימים מיל'

שאזרדים, פ"ל מאשוריין אלא בשגורה בין בית לבית זוקא, וזה שמב

ונפק א"ג בס הפתחים איזיקין להיוות קנים לאלה שאקוינו גאות, פ"י שאקוינו בין בית לבית לאלה פקדודים איזיקין לחוות שלמים: (3) ונהפחה. ולידין אין שיק' זה;

(ג) ושליש. הנ"ש בית א' שלם בנוים, אבל שניהם הפטוקרים אע"פ שאין הנקונים סמכום אל שאה בעד זה והמשני בעד אחר מקורי זה האצל הד, ט"ז: (7) (פ) כסולים.

אשנה ברורה

(א) נתקבלן. פרוש, שפקס ונעשה קרעין: **(ב)** מקתי חרואין.
אבל אם גנשא קרע (**ט**) בהביה של זיך, פסיל לבל עלא מא בכל
ענין, אף שהתהורה קניתה, ולא דמי לשאל רاش דגשטייר בו עוד על-כל-
פניהם איזה בתיים שלמים: **(ג)** זה אצלך. וזה לומר חדתאים הם
סמכוכים זה להה (**ט**) אפלו אם אין קערעים סמכוכים, גנון שקרע אחד
בהביה השני קדפני הימני וקדערו השני בהביה השליישי, לא שנא בדפנוי
הימני (**ט**) או בשמאלי, ואפלו אם קרע זה למעלה (**ט**) וזה למשה, וכל-
שבן אם שניהם באיזר אחד זה בגדר זה דפסיל: **(ד)** ישותם פסולים.
דרכבר נתקבלן (**ט**) מחתמת ישגון. והיש אומרים שכירא לה להפה,
רכחדרים אגלאי מלחה דעתו קדקלל הויא בין דבונן מוצעת נקרעה
ודרבוק מהני אם אנו יוקען שאין קעור אקלקל. אף לאלו דנוגין
ולשנות פפלין מעור אחד^{טט}, עין שם: **(ה)** חדתים פשרים. ואפלו הקרע
סכין וכיוצא בה, יש להחמיר^{טטט}. ומכל מוקום עד בספר פתחו תושבה
דרכבר נתקבלן (**ט**) מחתמת ישגון. ולחמיון, אלא מכתירין אלא מה
שנקרע מבנים בין בית, וזה גס-בן דעת ר' מא שעתינו
להלהה וכחוב דגס הקטנים ארכיכים להיוות קנים אלא שנקרעו קצץ.
פרוש, שנקרע בין בית לבת, אבל קצדים ארכיכים להיוות שלמים,
ואפלו קען בתיים אחדים (**ט**) געשה קזנומתים: **(ו)** קזם. קזם המתוין, אבל בברית-
בשני בתיים (**ט**) געשה קזנומתים: **(ז)** קזם. קזם המתוין, אבל בברית-
יוסוף פרש דבאי שקייזו שלמין מכל האזרין, אלא מכתירין אלא מה
שנקרע מבנים בין בית, וזה גס-בן דעת ר' מא שעתינו (**ט**) הסקורים.
(ז) לקסל בפניהם. על-כן יש לקסל מה שרגילין (**ט**) הסקורים.
בשושון כר' בתיים וגונן אווו ברכוס חותכין מן הקעור בין בית
לבית כדי שלא יהיה גון כוונעת, ומחייב מוקם שתחוק מבנים כדי
שקייה נראאה מכחורי שלם^{טטטט}: **(ח)** הבית מתחפש. וזה לאוון שעושן
המברחתה מהעור שעשן מאנן הקטנים, אבל לדין שהמעורף אוור
בפניהם עצמו (**ט**) אין שוק לומר בון^{טטטט}: **(ט)** בראשון ושלישי. וזה לומר,
דרכנה מקרי וזה שלא גנדז זה. ואפלו אם געשה (**ט**) הקרע בבביה
השלישי בשי דפנוטיו כשר, בין שיש בית שלם מפקיק ביניין; אבל
אם געשה הקרע בבייה שני ושלישי, אף קרע אחד בבייה אחד מימינו
וקרע השני בימיין קדורי, וככדי בטעי-יקטן ב: **(ט)** שלשה
בדתים. אפלו בבל בית (**ט**) וככדי בטעי-יקטן ב: **(ט)** בבל עניין. בא לרובות
בשלשה פסילים: **(ט)** יברומב^{טטטט}. אבל שאורי פוסקים פלייע עלה
פלו תקין במקום הקרע פסיל לא מהני, דגנאי הואר שנפר התקון בשלשה
או בטור ובתיירזיף לעיל בסוף טימן, עין שם: **(ט)** זו שלש ואור.

א מנהרות לה לרוש
הנאהסון ברש"י
ב והטרכוי
ונטרכויוסר' ש בלאה
הקריר' שם בגמרא
וילומבם בפרק ג
טהילות תפלהן ג שם
ג בגמרא ד אין פרש
וילומבם היליא
ד רמנחות בפרק ג
טהילות תפלהן ג

שערית תשובה

* זה אצל זו. עין במשנה ברורה בפה שפְּמַבְּנוֹ "כְּלֶל-שָׁנָן אֲם שְׁנִיקָס בְּאַוְרֵי
וּבְרֵי" עין בכתבי יוסiph, ציריך עין במשנה שהביאו שם דתנו מאיר יוסiph סבר מכאן
כלשנאנא קאפה דריש', והקען בו פנימ' בד"ה שיטים בד"ה אקל, קוזה לא קוזא
דאכעריא לה לתגונטערויסך דקלוי ריק באוריון, וזרודה אס קאפע אבאייר אנד אפלע
הוא באשפי דפנותה כשרה, ולהקען אס קיו בשני אונריין, בונן שענשא קאפע ריבתי ואשן
מצד שמאלו ובכיתוב קלישטי מצד ימינו, פסלן, קוזה מקרי לדודיה בו גאנדר זוז, ובל'
שבנן אס הבית קלישטי גאנשא בו קערע בשני דינמיין, זה מקרא לדודיה שלשה אוירין,
מה דאל' בלאשנא קאפה דריש' כלול זוז, לא בלאשנא קאפה ואיל' בלאשנא בנטרא, ואילו
ריאשן שטמאלו ובכיתוב קלישטי גאנשא בד"ה קערע בשני דינמיין סבר גסידין
בזונה קומטה, דודקה הआ' בא' אונריין, וולא בלאשנא בטרא, וערוך עין: * ריאשן
שליש. עין במשנה ברורה בפה שפְּמַבְּנוֹ "זָנְפְּלָנָן קָאָפָה דָּמָא גַּעַשְׂשָׂה בְּכִתְבֵּי
מְמַלְחָנָן עַזְרָךְ מְבָצָקָט בְּבּוֹסּוֹ" אַם מְתַקְלָלָו ב' בְּתִים', מְשֻׁמָּן אַלְכָה ל' גְּפֻנּוֹת,
עין שם, ולו' קומאן לו' בלאשנא בטרא דריש' דטמיחין בזונה; גם מהקען א' באויר
משמע דעתה השלחנומעריך ריק בלאשנא קאפה דריש', וטמב' שפְּנָן דעתה כל הפטוקים וכו'
בשאורי אקרוניס ריאתיכן, בן, לבן קומפני נון ולא בפה שפְּמַבְּנוֹ ז'קְבָּרְדָּר להקער
בזונה: * לְקָנְפָּמָס' וכ'ו'. עין במשנה ברורה בפה שפְּמַבְּנוֹ "אַכְּלָשׁ שָׁאָר פְּסִיקִים
וְכְבִּיכִים", עין ליעיל בסוף סידוןין לב בכתבי יוסiph שם דה' ואס פנסק החפהיה וכו', בפונט'
דארדיין מילא עילן חילבה, במקומות דאל' אפער שי למס' דעל דרכו המכט' קיר' שלא
רבבישית ב' תפרירות מקר בעילן זונן ואמנת לא זונעתי, דלאט אס דרכט'ם' וסבניא להו
דנקוטו' ב' קשות דרב' אקלו' קווין קתפירה מוקומם הוראה לא מוקני וזריך להפוך מוקשח.
אאריך'ק עצמי באויר מקר'ל' על הסטמ'ג שפְּמַבְּנוֹ באקתו שן האה דעטעס. ואפער
דרעתה הביתוייסך דאס'קן זונא דסברי הנטמא'ס, קה' להען להען זונא דלעניא שום חולוק דלעניא
בן פרשות וישנות ובין זה גאנדר זה לשלא גאנדר זה; וזה, אחותי שער'א'ש ז' עיריך'
ויסטערו שפְּמַבְּנוֹ ספְּמַבְּנוֹ ד'ריה ו'ה' במקומות שלא לעילן קפירוט, מען להו להקער
בשמי פירוטו, ווון סכין קאלא ר' ר' ביצה דעתה בכתבי יוסiph בזונה. וואקעט לפעימים
התרוקט'ם' קולך ורורם מוקם, בוגו' בונסוק ב' תפרירות מוקומם הוראה לא מוקני וזריך להפוך מוקשח.
הזה כל הקב'יז'ט'ה שפְּמַבְּנוֹ ב' מהנה שטחוב דיש' ר'ספְּמַבְּנוֹ ב' קומוקס דאל' אפער על
שפְּמַבְּנוֹ ז' ויטרור וואקו'ר'אש' - לא זוא דעם סבניא להו בן, דטא לדודיה אין חלוק כלל
כברברה בין מושות לישנות, כי'ן' דלא אורי המקרה לעילן תפילה, ור' ר' ר' ר' ר' זונא
לעיל' סברותם וליעיל דגראס' באנדרה הפק' קדרבי קרבפְּרִים לעילן קשות וישנות,
הזה אס'קן לא' פ' פרושו שפְּמַבְּנוֹ ספְּמַבְּנוֹ ד'ריה ו'ה' ז' לעילן קשות הפק'.

שער הצעיר

(ה) שערית-טוּבָה: (ט) ט'ז: (ג) מחייבת-השקל ורשיותו-יעקב: (ז) קרכני והוקא בכתיבינו-יטף: (ט) ט'ז: (1) מחייבת-השקל, עי'יש: (1) פרקי-מגדים באשל-אברךם: (ט) ט'ז: (ל) פרקי-בדרים באשל-אברךם: (ט') מזכה בוגרמא: (ט) ט'ז:

הַלְבּוֹת תָּפְלִין סִימֵן לְג

ביורים ותוספים

[משנ"ב ס"ק יח]

ונטעם לזה, עין בלבוש ובמגן-אברהם¹⁰).

(10) הלבוש (ס"ג) ביאר, שמהור שעור הרצעות צרי עיבוד, מושם שעריך שיחיו הרצעות רכות לשירה ולכrica [כמו שנtabאר בלבוש סי' לב סל"ג], נחשב עיבודו צורך התפילהן, וצריך עיבוד לשם כמו בתפילין עצמן. מה שайнן אין בעור הבתים, שבלא עיבוד הרוי הוא חזק ומעלוה יותר, שב אין עיבודו חשוב כצורך התפילהן, ומשום כך אף אם מעבדו, אין צורך לעבדו לשמה. והמג"א (ס"ק ד) ביאר, שכם שעריך להשוויר את הרצעות לשם, קר יש לשוחת את עבדות העיבור לשם. [וראה ביה"ל ד"ה וצריך, שפירש דבריו].

[משנ"ב שם]

ונען בתקשות ר' עקיבא איגר דהקסים לריאא פתקבר-شمואל ה"י והריעיש על הקקלין בז'נו).

(11) וכן כתוב בbihil ליעיל (ס"י לב ס"ח ד"ה בתחילת), שכן מועיל להשוויר לשם אחר העיבור בשלאל געשה העיבור לשם.

[משנ"ב ס"ק יט]

ונרע ראמ' נקיינשו וננטמען מהן שפעות, איריך להשווין מתקש, וכדרלעיל בסיקין לב סעיף לט"ז¹²).

(12) שכותב השו"ע שם, שאם התקלקל ורבוע התפילין צריך לרבע אותו מחדש, וביאר המשנ"ב שם (ס"ק קפא), שמהר שנאמרה הלכה למשה מסיני שיחיו התפילין מרובעות, צרכות התפילהן לעמוד ברובען כל שעה. והוא הדיןankan באנן לעניין שחרות התפילהן, שהוא דין מהלכה למשה מסיני, שצרכות התפילין לעמוד בשחרותן כל שעה.

[ביה"ל ד"ה עור הרצעות]

וכתיב שקרוי-קדם בפירושו: אין יוחע אם מן המורה או מארכן¹³.

(13) אמנם, בbihil ליעיל (ס"י לב סל"ז ד"ה טהורין) כתוב, שמדובר הפט"ג שם (משב"ז ס"ק כ) ממשמע שחזור בו ממה שכתב בפתחה להלכות תפילין, וסביר שהוא מדרוריתא.

[ביה"ל ד"ה לחש]

ואם-כן שפ"ע מגה רלא סכינא להו לך דילען בענאים קראנות ואחר-כך נתקלקל ובוינן¹⁴).

7) ובמושנ"ב לעיל (ס"י לב ס"ק קפ) כתוב, שאין חולק על דין זה.

[משנ"ב ס"ק טז]

دلלא היכשנה למלאכת שמים אלא טהורה בבלבד¹⁵.

8) ומטעם זה, כתוב בשו"ת נודע ביהודה (מידורות או"ח סי' ג, בתשובה מבן המחבר) שיש להחמיר שוגם העבע שבו משלוחרים את הרצעות יהיה מן המותר בפי', וכן כתוב הקשת הסופר (ס"י כג ס"ב). אמנם, השומר השקו שmorphים על העבע כדי ליפותה, כתוב בשו"ת נודע ביהודה (שם), שיש להקל לעשותו מדבר שאינו טהור. ובקשת הסופר (שם) כתוב, שאף על פי שהרעיון זה כשר בדיעבד, מ"מ ראוי לכתיחילה לעשותו מן המותר בפי'.

וללחזר את התפילהן בדיו שנעשה מקלפי שבעית, כתוב הגרשין אויערבך (שו"ת מנחנת שלמה ח"א סי' מב), שモතורה, והביא שכן מבואר בר"ש סירילאו על מס' שבעית (דף קכב, א).

[משנ"ב ס"ק יז]

כל האיריך, לעכובא הוא אפלו בדיעבד¹⁶.

9) ולענין העיבור הנוצר לרצעות, כתוב החזו"א (או"ח סי' ו ס"ק יז) שאף על פי שלדעת כמה מן הראשונים די במלה, ולא צריך עיפרין, מ"מ לחומרא נוקטים שעריך אף עיפרין. אמנם, שלחו-מרא אומורים כן, מ"מ לקולא אין אומורים כן, ואם מלך את העור שלא לשם, יתכן שאין לו תקנה, שמא כבר הוכשר עיבודו ונגמר שלא לשם, וזהו שם שנשאר בע"ע.

ובזמנינו שורותים את העורות במים לרכבים ואחר כך שמים אותם בסיד עד שהשייר נופל, ולאחר מכן מוסיפים לשורותם בחומריים חזקים כדי להזקם, כתוב החזו"א (שם) שלענין הרצעות נראה שרוי בשורייתן בסיד לשם, ואילו את שאר הפעולות אין צריך לעשות לשם, שהוא מן הדין אין צורך לעשות את שאר הפעולות, ואם כן בודאי אין צריך לעשותן לשם.

הַלְבּוֹת תְּפִלִין סִימָן לֶג

• 100 •

۲

שערית תשובה

ר' פין דפסחיטה אבא עקר רכבע דחזרין קר להקליל הקבב לחוואן לרבלך קערו גאַטּוֹן. ובעכט כלת שוואָן, מילוי בפלגט רשי' הרבקה'ים ע':

באור הלכה

הדין ממה שכתב הוא, מפאתו זה באחרונים ופשוות: * לחש. עין ממשנה ברורה, ובמה שכתבנו "ש לא סוף וכור", הוא מALKה רגה בשם הבית יוסר נא"ל שעתינו לבלילה. ושות גם כי קפירות יש לפסך במקום הרחק, וכן שבקבתי ממשנה ברורה, ובין בקשות בגין בישנות, אחותך פאתוי בדרכך לא יברך אלים. לך לא יקם מנות פסנויים ספק לדעה פטישית? אחותך פאתוי בדרכך מושע דבר פסל בכל דבר במקום הרחוק, אך הוא מכך לא יברך עליך, ויל נראה דבר תפירות יש לפסך במקום הרחוק אחורך פטיש וטיקון, וועל' פה של זה פאתוי בדרכך שבפניהם. ואילם בעקר� ודראן דספוקה התפירות יש לענין פשעין, לחש עין רם, לאזורה לפאי נא' קניין לו דפיה בגדיין הוא תללה למושע פשעין, ומתקפה"ם מושע ורבעין הפירה הוא מבין הלאה למשה פשיין, והוא מחייבין עוד יותר כמה מושע בפיטים, עין לעיל בפיון לב ספיק מباءור הנ"א שם, בסוף פלי' מא' פסק השלחן-ערוך לעיל בסיקון לב דאס צשאן לובען ואחריו זה נתקלקל ובפתמים. וכמברא לעיל בסיקון לב ספיק לו, מודה קא; וטעם זהה, אפאי מפל קלכא קרבך"ם גנטפק ג' קפירות בחששים, הא מפליא נתקלקל רבעין, גצל-פריך בל' ג' קפירות בבל' צ': אס לא דנאמר קאייר סכא דזאקה בשלא רוי נמי קפירות קעד אחד, רקבייה לה זו מאי עזין גאנבעות בתפרקן, אבל אם תתקלקל ברב העשרות יידי' פסקת הדרין, בגין גנטפק גו'ה הפירה, גאנ' דאלען זונען דפוקים לטל' צ', על' יידי' פוקים משלשה מפלל: אונס אב' קה לו לאנעם'ב' נא' הנקופים לטל' קה'ה. ומכלא קפיריו שוו טו' חילוק בלאה זה משמע דקל' בבל' גאנ'י, ואונס'ם שמע מהה עין בלבוש במקגן-אברהס¹⁰). ומטשתנה ארך גס'ין שייה'ה לשקה; ואם לא עבון לשפון, אינו מועלי אפלאו אם ישחין אחריך'ך לשפן גאנ'שוכת דבר-שמעאל סיקין ז' טו, עיי'ש. בכתשוכת בא-ערעיש כתוב הדשחה לשלמה מהני. עין בחשוכת ר' עקיבא איגר דהספדים לדינא בכרבר שטעואל כפ' והרעיש על המקளין בוח¹¹ עיי'ש: (יט) שחרות. עין בברוך שאמר דמשמע מדקניין דמצוה להשחין עד שישתו שחוות בעוור. ועוז דאם גניעשו יי' (ט) וגנעמץ מהן קשחורי, ארך להשחין מתקש, וכדעליל בסיקון לב עער לטז¹², ובמקום הורוק שפרשנו הם דרכאה בעה כל זמן שחתונה או כס, רקה ענן קיזם כתהוואר או וככ' אל אפללו כל אחד בצד אחר: (יד) מושב הבתים. עין מהתומנא או וככ' ועם בז'ה (ז) דעת ר' מא' כמו בה'ה לעיל דגס הבתים צרייכים להחיות קיימים, אלא שספוק אלעמ'לה: (טו) לחש. רוזה לומר להחמיר מחתה זה לכבחלה בשליחים. אך במקום שאי אפש לשך בא תפליין אחרים ולא לחזר ולהתפרק תפlein אל, יש לסמך על תפליין בפסחים הפתירות, בין בחקשות ובין בישנות ובין (טו) המקלין בפסחים הפתירות, בין בחקשות ובין (טו) בשלש, אך בשלש גאנ'ר שליא יברך עליכם, ובשתי תפירות ובין (טו) בשלש, אך בשלש גאנ'ר שליא יברך עליכם, וען בבאור הלהה: ג (טו) השחרות. לא' הכהירה למלאכת שמים אלא טהורה בלבד¹³, גמרא: (ו) וצדרך. כל קאי (ז) צדרה, לעכיא הוא אפללו קדיעברד¹⁴: (ח) לשמ'ו. ואפללו הרכב'ם דמקל בפתמים. וכמברא לעיל בסיקון לב ספיק לו, מודה קא; וטעם זהה, אפאי מפל קלכא קרבך"ם גנטפק ג' קפירות בחששים, הא מפליא נתקלקל רבעין, גצל-פריך בל' ג' קפירות בבל' צ': אס לא דנאמר קאייר סכא דזאקה בשלא רוי נמי קפירות קעד אחד, רקבייה לה זו מאי עזין גאנבעות בתפרקן, אבל אם תתקלקל ברב העשרות יידי' פסקת הדרין, בגין גנטפק גו'ה הפירה, גאנ' דאלען זונען דפוקים לטל' צ', על' יידי' פוקים משלשה מפלל: אונס אב' קה לו לאנעם'ב' נא' הנקופים לטל' קה'ה. ומכלא קפיריו שוו טו' חילוק בלאה זה משמע דקל' בבל' גאנ'י, ואונס'ם שמע מהה עין בברוך שאמר דמשמע מדקניין דמצוה להשחין עד שישתו שחוות בעוור. ועוז דאם גניעשו יי' (ט) וגנעמץ מהן קשחורי, ארך להשחין מתקש, וכדעליל בסיקון לב עער לטז¹², ובמקום הורוק שפרשנו הם דרכאה בעה כל זמן שחתונה או כס, רקה ענן קיזם כתהוואר או וככ' אל אפללו כל אחד בצד אחר: (יד) מושב הבתים. עין מהתומנא או וככ' ועם בז'ה (ז) דעת ר' מא' כמו בה'ה לעיל דגס הבתים צרייכים להחיות קיימים, אלא שספוק אלעמ'לה: (טו) לחש. רוזה לומר להחמיר מחתה זה לכבחלה בשליחים. אך במקום שאי אפש לשך בא תפליין אחרים ולא לחזר ולהתפרק תפlein אל, יש לסמך על תפליין בפסחים הפתירות, בין בחקשות ובין בישנות ובין (טו) המקלין בפסחים הפתירות, בין בחקשות ובין (טו) בשלש, אך בשלש גאנ'ר שליא יברך עליכם, ובשתי תפירות ובין (טו) בשלש, אך בשלש גאנ'ר שליא יברך עליכם, וען בבאור הלהה: ג (טו) השחרות. לא' הכהירה למלאכת שמים אלא טהורה בלבד¹³, גמרא: (ו) וצדרך. כל קאי (ז) צדרה, לעכיא הוא אפללו קדיעברד¹⁴: (ח) לשמ'ו. ואפללו הרכב'ם דמקל בפתמים. וכמברא לעיל בסיקון לב ספיק לו, מודה קא; וטעם זהה, אפאי מפל קלכא קרבך"ם גנטפק ג' קפירות בחששים, הא מפליא נתקלקל רבעין, גצל-פריך בל' ג' קפירות בבל' צ': אס לא דנאמר קאייר סכא דזאקה בשלא רוי נמי קפירות קעד אחד, רקבייה לה זו מאי עזין גאנבעות בתפרקן, אבל אם תתקלקל ברב העשרות יידי' פסקת הדרין, בגין גנטפק גו'ה הפירה, גאנ' דאלען זונען דפוקים לטל' צ', על' יידי' פוקים משלשה מפלל: אונס אב' קה לו לאנעם'ב' נא' הנקופים לטל' קה'ה. ומכלא קפיריו שוו טו' חילוק בלאה זה משמע דקל' בבל' גאנ'י, ואונס'ם שמע מהה עין בברוך שאמר דמשמע מדקניין דמצוה להשחין עד שישתו שחוות בעוור. ועוז דאם גניעשו יי' (ט) וגנעמץ מהן קשחורי, ארך להשחין מתקש, וכדעליל בסיקון לב עער לטז¹², ובמקום הורוק

שער הצעיר

(ז) לביישישך: (ט) אליה וגה בשם הבית-יוסף: (ט) דער-ההיכים עיש' ובאבא או' בלכה: (ט) ראמ'ס אנט' ג מהלכות האפלין הילכה טו ולעיל בסיגן
לב בביית-יוסף דה' ומוה שפַתְבָּה ובני שָׁהָרָא' שְׁחָבָּה וְכֵי וברוחם מקומות: (ט) ב"ח בסיגן לב: